

σίως τώρα, αναδρομώς στα περασμένα, και θυμάνα... θυμάνα... τότε πράγματα λησπερά, τότε αγαπημένα... Σε μιά στιγμή, εδω τη μοναξιά της μέσα στην κόσμο, με τα χέρια δεμένα, ανάμεσα στα νεκρολούλουδα... "Όπως γλήγορα σούστηκε η εικόνα αυτή, για να δώσει τη θέση της σε άλλη. Και εδω τον Κοσταντή, όπως την περασμένη άνοιξη, κι αυτή κοντά του, και τ' αεράκι να τους ραίνει με τ' άνθη της άνοιξης... "Ο νους της Βασίλης πληνεύονταν, τον έσερνε σκλάβο της ή ανύπνηση στο γλυκό της τό ρέμα... Κ' έπαινα άλλες στιγμές, άλλες, από τις όρες της παρθενιάς—άχ, και της αγάπης... Πώς ήταν όλα όμοια τότες, όλα γλυκά. Ένα φιλί στα χείλη, ένα χάιδωμα σ' όλο το κορμί!... Και ή Βάσω έγειρε τό κεφάλι στο στήθος κ' έβλαψε...

"Άξανα, πετάχτηκε όρθια, τρέμοντας σύγκοιμη, "Ένα ύποκοφο σφυροκόπημα, ό ρυθμικός χτύπος της μηχανής που έρχόταν, έφτασε στη γυναικωμένη άκοή της. "Άρταζε τό φανάρι και ταραγμένη, όπως ήταν, έπροχώρισε λίγο, λέρ' από τη φοβερή θέση, τό «Τραγοαγίδα»... Μά τό πόδια της δέν την πύγαναν καλά, τρέλλιζε, και σκόνησε σέ μιά πέτρα. Τό φανάρι της έπεσε από τό χέρι, κύλησε στο γκαρμό, πάει!...

Τώρα; Τι θα γίνει τώρα, Θεέ μου; τώρα που τό τραίνο όλοένα ζυγώνει, έρχεται τό έπιβατικό τραίνο, και κείνοι ιδέα δέν έχουν, και τρέχουν οι ρόδες, τρέχουν στον κατήφορο, στο χαλασμό, τρέχουν οι ρόδες φέρνοντας τη μηχανή, τα βαγόνια, τις ανθρώπινες ζωές, όλα μαζί, στο γκαρμό και στο θάνατο;... Τι θα γίνει τώρα; λέει ή Βασίλη και τρέχει μπροστά σαστισμένη, να προφτάση τό τραίνο, να σταματήσει την κατατροφή... "Άχ, να, να τό προφτάση, να μη γίνει τό κακό... Κι' όλο τρέχει, ανόμοια στις φάγες, και κοιτάει τα χέρια της στο σκοτάδι, σαν προσέλιη και φωνάζει στα δύο φανάρια που προχωρούν καταπάνω της και φέργουν περάστια σά μάτια θεοιού:

— Σταθήτε!... Σταθήτε!... Σταθήτε!...

Μά ή φωνή της δέν άγροικείται από κανένα, γιατί τίνε πύγει ή έρημιά, τό φύσημα του άνέμου, ό πάρος της θάλασσας... Και ή Βασίλη, σαστισμένη πιο πολύ, ανύστατη, σκαντάει πάλι, πέφτει άνάμεσα στις φάγες, δέν προφτάνει να σηκωθεί, και τό τραίνο τη φτάνει.

Δέν την είδαν, ένας ύλλογος την άρπαξε, και οι ρόδες πέρασαν επάνω της τυφλές, μοιραίες, όλες οι ρόδες, κι' όλο τό τραίνο, όλες οι ανθρώπινες ζωές κύλησαν επάνω της για να πάν τον κατήφορο, να πέσουν κι' αυτές στο γκαρμό και στο θάνατο.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΗ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΕ ΤΟΝ ΕΝΑ ΘΕΑΤΗ

Ο πρόην Σουλτάνος της Τουρκίας 'Αβδούλ Χαμίτ, ήταν μοναχός φίλος της μουσικής και ιδίως των μελοδραμάτων. Τό πάθος του μάλιστα αυτό τον έκανε να ίδρύσθη ένα πρωτότυπο και άσφαλώς μοναδικό στον κόσμο θέατρο.

Τό θέατρο αυτό του Χαμίτ, στο όποιο έπαιζαν συνήθως ξένοι κοίτες, ήταν πολύ μικρό, κονελίστικο και στολισμένο με έξαιρετική κοιλπέλικα, σύμφωνα με τις οδηγίες του ίδιου. Η άθυνα περιελάμβανε 16 μόνον θέσφεια και ή πλατεία της ήταν χωρίς καθίσματα. Ολόκληρο τό τεχνικό προσωπικό του θεάτρου έσπασματολογείτο από τους άνωτέρους πλοχούς της βασιλικής Αίθλης. Ένας πασάς, π. χ., έπαιζανε την αιλιά, άλλος έτοιμάζε τις σονιές, τρίτος έκανε τον υποβολέα, κλπ. Πολλές φορές όμως ή παρουσίασε διεκοπτεο ζευγανά κι' ένας πασάς, βαθύφωνος στην άκοή των ποδιών του, έστευό να είδοποίηση να σταματήσει, επειδή ή Αύτου Μεγαλειότης είχε... κορηφί! Τό βρόδι της Παρασκευής παιζόντουσαν πάντα μελοδραματικά έργα, τα όποια άρεσαν ύπερβολικά στο Σουλτάνο. Μιά φορά μάλιστα, ό 'Αβδούλ Χαμίτ άπαύτησε να επαναληφθή τό ίδιο μελόδραμα επί τέσσερες φορές για να άταλάση καλύτερα τη μουσική του. Πιαρ' όλη δέ τη φιλοργία του, ό Χαμίτ δευχόταν πολύ γενναίοδωρος άέναντι του προσωπικού του θεάτρου του και κατά τις διακομα των διαλειμάτων είχε διατάξει να παρατίθενται πλουσιότατο κολαχίο χάρην των ήθοποιών και των μουσικών.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο βασιλεύς στα Παραπήματα. Τό τσούγκρισμα των κύδων. Ο... ισόθιος έπιλοχίας! Ο Γεώργιος στα Καλλέβρυτα. Ο άμετάδετος δάσκαλος. Ένα ταξείδι στα νησιά. Τό πεντανέστιμο γλυκό. Πώς είσηχθη στ' Ανάκτορα. Πώς γίνεται τό νερό... γάλα!..., κ.τ.λ.

Ο άείμνηστος βασιλεύς Γεώργιος κάθε χρόνο, την ήμέρα του Πάσχα, συνήθιζε να πηγαίνει στα Παραπήματα και να τσούγκριθι αγά με τους στρατιώτες.

Κάποια Λοιμική έτυχε να γνωριστή μ' έναν έπιλοχία που ύπηρετούσε επί είκοσι δλόκληρα χρόνια, με τον ίδιο βαθμό.

— Πόσα χρόνια έχετε όλα—όλα στο στρατό; τον ρώτησε ό βασιλεύς.

— Τριαντατέντε, Μεγαλειότητε, — Λες νάσαι πιο μεγάλος από μένα;

— Κανένας δέν είναι μεγαλύτερος από σάς, Μεγαλειότητε, άπορρώθηκε ό έπιλοχίας, παρεξηγώντας τό νόημα των λόγων του.

— Τότε, έλα να τσούγκρισουμε τ' αγά μας, για να ιδούμε ποιος από τους δύο μας είναι πιο γερός...

Ο έπιλοχίας πιάσε με τό πρώτο χτύπημα τό βασιλικό αγό κι' ό άνοχητάκος Γεώργιος πρόσθεσε πριν άπομακωνθή:

— Έννοια σου κι' έχεις καρό άόμα. Θα τό πάρης κάποτε και τό χρυσό γαλάκι...

***

Σέ κάποια άπ' τις περιουσίες του, ό άείμνηστος Γεώργιος πήγε σ' ένα μακρινό χωριό τό όημο Καλλεβρύτων, όπου τον ύποδέχτηκε και τον έφιλοξένησε στο σπίτι του ό δάσκαλος του χωριού.

Μεταξύ των άλλων, επάνω στην κουθένα, ό βασιλεύς ρώτησε τον οικοδεσπότη πόσα χρόνια είχε στην ύπηρεσία και πόσες φορές τον είχαν μεταθέσει κατά τη διάρκεια του δεδασκαλικού σταδίου του.

— Έχω δάσκαλος είκοσιπέντε χρόνια, Μεγαλειότητε, κι' ύπηρετώ σ' αυτό τό χωριό άπόστον διορίστημα, άπάντησε εκείνος.

— Μπράβο! φώναξε ό βασιλεύς. Και πώς έγινε αυτό τό θαύμα;

— Είπε πολύ καλός στη δουλειά του, Μεγαλειότητε, έξηγήσε παρεμβαίνοντας ό παρυσάμενος πρόεδρος της κοινότητος.

— Βλέπετε λοιπόν που κατηγορούν άδικα τους βουλευτές; είπε ό βασιλεύς. Οι καλοί δημόσια ύπάλληλοι δέν φοβούνται κανένα...

***

Άλλοτε πάλι, που ό βασιλεύς περιώδευε στις νήσους Κυκλάδες, κατέλυσε στο σπίτι ενός άποχοχ νησιώτη, βατου που πρόσφεραν ένα γλυκόμα έγγαυορίας κατασκευής.

Τό γλυκόμα αυτό άρεσε τόσο πολύ στον Γεώργιο, ώστε έσπευσε να ρωτήσει άπό τί τό φτιάσαν.

— Από κολοκύνθη του τόπου μας! του άπάντησε ό οικοδεσπότης. — Ποτέ δέν θα μπορούσα να φανταστώ, εστε ό βασιλεύς, ότι μπορεί να γίνει από κολοκύνθη τέτοιο όμοιο γλυκόμα.

Όταν άργότερα ήθε στην Άθήνα, ό βασιλεύς έγραψε στον γνωμό του νησιώτη να του στείλ η μερικά άπ' τα κολοκύνθη που χορσού του, καθώς και τη συνταγή της κατασκευής του γλυκούματος. Τό γλυκόμα αυτό πέρφαιναν στ' Ανάκτορα και τό σερβίριζαν κάθε πρωί στο Γεώργιο μαζί με τον καφέ που.

***

Μιά μέρα ό πρόεδρος των γαλακτοπωλιών έγινε δεκτός σέ άπόφαση εκ μέρος του βασιλεύς, ό οποίος, μεταξύ των άλλων, του είπε:

— Δέν μου λές, κύριε πρόεδρε, τί βάζετε μέσα στο νερό και γίνεται... γάλα;

Μπροστά στην άπρόσπετη αυτή έρώτηση, ό άτύχης γαλατάς έμεινε κόνεκο.

ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Γάλλος συγγραφέας Γουλιός Κλαρετί, σέ ήλικία 12 ετών.

